

se st-1 brání, nevyhovoval za skutkového stavu v době projednávání stavební žádosti předpisům stav. řádu, pokud čelí k zamezení obtěžování kouřem, stížnost nenamítá.

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že stížnost není důvodná, ježto nař. rozhodnutím nebylo do práv st-lových zasaženo, a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 11.574.

Řízení správní. — Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 103 mor. ob. zřízení o právu státního úřadu politického — zakázati výkon usnesení obecního zastupitelstva — nebylo zrušeno, pokud jde o úpravu služebních a platových poměrů obecních zaměstnanců, předpisem § 212 platového zákona č. 103/1926 Sb.

(Nález ze dne 3. prosince 1934 č. 3901/33.)

V ě c: Město Š. a Karel P. ve Š. proti zemskému úřadu v Brně o zastavení usnesení městského zastupitelstva o povýšení městského úředníka.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím zemského úřadu v Brně z 27. září 1932 bylo jako neodůvodněné zamítnuto odvolání města Š. a Karla P. do výměru okresního úřadu ve Šternberku z 22. srpna 1932, kterým tento úřad z důvodu, že nebylo šetřeno ustanovení odst. 1 § 212 zák. č. 103/26 Sb., zastavil ve smyslu § 103 zák. z 15. března 1864 č. 4 z. z. jako nezákonné a zakázal provést usnesení městského zastupitelstva ve Š. z 15. září 1931, kterým byl jmenovaný povýšen ve služební třídě III. do plat. stupnice 6 stupně f) s jedním náslužným přídavkem s účinností ode dne 1. ledna 1932. V zamítavém rozhodnutí vytýká zem. úřad, že povýšení Karla P. odporuje ustanovení odst. 1 § 212 zák. č. 103/1926 Sb., podle něhož nesmějí služební požitky a právní nároky zaměstnanců obecních přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních, jakož i rodinných poměrů. V tom směru poukazuje odvolací instance na to, že nebylo při povýšení P. dbáno ustanovení odst. 4 § 17 plat. zák., podle něhož náleží úředníku při povýšení v nové plat. stupnici slušné, rovnající se dosavadnímu slušnému, není-li pak takového slušného v nové plat. stupnici, slušné nejbližší vyšší. Dovojuje tak z toho, že jmenovaný byl povýšen ve služ. třídě III. do plat. stupnice 6 stupně f) s jedním náslužným přídavkem s účinností od 1. ledna 1932, ačkoliv ve státní službě byl by obdržel při povýšení k 1. lednu 1932 ve III. služ. třídě do 6. plat. stupnice stupně f) příští postup do 1. náslužního přídavku teprve dnem 1. ledna 1934.

O stížnosti uvážil nss:

Především bylo nutno zabývat se námitkou, kterou stížnost popírá příslušnost žal. úřadu k vydání nař. rozhodnutí. Námitka toho druhu nebyla sice vznesena v předchozím řízení správním, přes to však byl nss nucen podrobiti ji své kognici, ježto musí, zkoumaje ex officio vlastní

svou příslušnost podle § 4 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36/1876 ř. z. o ss, zjistiti také, zda tu jest i nezbytná podmínka, žádaná zákonem (§§ 2 a 5 cit. zák. o ss) pro jeho vlastní zakročení, t. j. zda tu jest rozhodnutí poslední stolice správního úřadu, právní moci schopné a vykonatelné, tedy také příslušným úřadem vydané (Boh. A 2976/23). Popírajíc příslušnost žal. úřadu k vydání nař. rozhodnutí, vychází stížnost z této úvahy: Zákrok žal. úřadu, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí okr. úřadu o zastavení a zákazu provedení zmíněného již usnesení městského zastupitelstva z 15. září 1931, opírá se o ustanovení §§ 102 a 103 zák. č. 4/1864 z. z. (obec. zřiz. mor.), podle nichž jest okr. úřad oprávněn, jestliže by v usnesení svém vystoupilo obec. zastupitelstvo z mezí své působnosti aneb, odporovalo-li by usnesení jeho zákonům, výkon takového usnesení zakázati. V daném případě může po názoru stížnosti jíti pouze o druhý případ, že by totiž usnesení měst. zastupitelstva odporovalo zákonu, tedy in concreto ustanovení § 212 zák. č. 103/1926 Sb. Podle náhledu stížnosti nemůže však předpis § 103 obec. zřiz. mor. přicházeti vůbec v úvahu, protože posouzení otázky, zda snad v daném případě nebylo porušeno ustanovení § 212 zák. č. 103/1926 Sb., nepatří do kompetence žal. úřadu, jakožto dozorčího úřadu státního, nýbrž jest zůstaveno podle § 212 plat. zákona dohlédacím úřadům samosprávným. Dlužno tedy ve stížnosti spatřovati námitku, že dozorčí kompetence státních úřadů politických ve smyslu § 103 ob. zř. mor. byla ve příčině úpravy platových a služebních poměrů obecních zaměstnanců předpisem § 212 plat. zák. zrušena a přenesena na samosprávné úřady dohlédací.

Námitku tuto však neshledal nss důvodnou. Předpis § 212 plat. zák. stanoví v odstavci 1 zásadu, že služební požitky a právní nároky zaměstnanců veřejnoprávních korporací tam blíže označených nesmějí přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních a rodinných poměrů. Z této zásady stanoví odstavec 2 výjimku, pokud jde o nároky nabyté jmenováním, provedeným podle platných předpisů. Odstavec třetí pak upravuje vyrovnávací přídavek. Stanoví-li pak odstavec (4), že provedení opatření podle předchozích odstavců vyžaduje, pokud jde o obce, okresy a okresní silniční výbory, schválení samosprávného úřadu dohlédacího a stanoví-li se dále v odstavci (6), že usnesení korporací a ústavů, o které jde, o systemisaci služebních míst a o platech, s místy těmi spojených, vyžaduje schválení jako opatření podle čtvrtého odstavce, je tím řečeno, že dotyčný projev vůle obce není perfektním, dokud k němu nepřistoupí schvalovací akt samosprávného úřadu dohlédacího. I když samosprávný úřad dohlédací při výkonu schvalovacího práva podle § 212 odst. (4) a (6) plat. zák. přihlížeti má k tomu, zda usnesením orgánů obce nebyly porušeny předpisy § 212 odst. 1—3 plat. zák., není tím nikterak dotčeno sistační právo státních úřadů politických, založené v § 103 mor. ob. zř., ježto, nehledíc ani k tomu, že tento předpis upravuje dozor státních úřadů politických nad obcemi jako úřady autonomními, je funkce, normovaná v § 103 mor. ob. zř., co do své povahy podstatně odlišná od funkce samosprávných úřadů dohlédacích podle § 212 odst. (4) a (6) zák. plat., neboť předpis § 212 odst. (4) a (6) upravuje, jak řečeno, toliko schvalovací činnost samo-

správných úřadů dohlédacích, tedy činnost, která musí přistoupiti k projevu vůle obce, aby projev tento se stal perfektním.

Z úvah těchto dospěl nss k závěru, že ustanovení § 103 mor. ob. zř. nebylo zrušeno, pokud jde o úpravu služebních a platových poměrů obecních zaměstnanců, předpisem § 212 plat. zák. č. 103/1926 Sb. Neobstojí-li podle toho mylný názor stížnosti o derogačním účinku ustanovení § 212 plat. zák. o schvalovacím právu dohlédacích úřadů samosprávných na obsah dozorčího a sistačního oprávnění státní správy podle § 103 ob. zř. mor., pak důsledně jeví se ovšem pochybenou i konkluse stížnosti a nepřislušnosti žal. úřadu k vydání nař. rozhodnutí, na zmíněném již mylném právním názoru vybudovaná, a padá pak jako bezdůvodná i námitka stížnosti v tomto právě názoru kotvící. — — —

Poznamenati jest k úplnosti, že pokud stížnost, uvažujíc o obsahu dohlédacího práva samosprávných úřadů dohlédacích podle odst. 4 § 212 plat. zák., dovolává se násl. nss-u ze 4. prosince 1930 č. 18.998, Boh. A 8927, je citace tato v této spojitosti nepřipadná, ježto uvedený nález vymezuje pouze obsah dohlédacího práva samosprávných úřadů dohlédacích podle citované normy zákonné, nedotýká se však obsahu dozorčího oprávnění státní správy, jež, jak bylo dovozeno, je zcela jiné povahy. Nemůže tedy stížnost z citovaného nálezu nss-u pro podporu svého stanoviska nic vytěžiti.

V meritu napadá stížnost nař. rozhodnutí výtkou, že totiž žal. úřad, zastaviv jako nezákonné a zakázav provést usnesení měst. zastupitelstva z 15. září 1931 o povýšení spolustěžovatele P., neprávem vyslovil, že podle odst. 4 a 5 § 17 zák. č. 103/1926 Sb. přísluší jmenovanému příští náslužný přídavek teprve od 1. ledna 1934 a nikoliv již od 1. ledna 1932, jak se to stalo citovaným usnesením měst. zastupitelstva. Stížnost soudí, že ustanovení odst. 4 § 17 plat. zák. vymezuje pouze nároky úředníka při povýšení, nevyklučuje však nikterak, aby mu byly přiznány i požitky vyšší, než by mu příslušely podle uvedené normy zákonné. Leč ani tu nemá stížnost pravdu. Ustanovení odst. 4 § 17 plat. zák. č. 103/1926 Sb. zní: »Při povýšení náleží úředníku v nové plat. stupnici služné rovnající se dosavadnímu služnému, není-li pak takového služného v nové plat. stupnici, služné nejbliže vyšší.« Citovaná norma zákonná vymezuje tudíž autoritativním způsobem netoliko pouze nároky úředníka co do výše služného při povýšení, jak se stížnost domnívá, nýbrž zároveň i právo úřadu, povýšení provádějícího, určujíc kogentně hranici služného, které úřad při povýšení může a smí úředníku přiznati. Není-li však v pozitivním předpisu zák. č. 103/1926 Sb. opory pro stanovisko stížnosti, že měst. zastupitelstvo bylo oprávněno přiznati P.-ovi při povýšení služné vyšší, než předpisuje odst. 4 § 17 plat. zák., pak se nedotkl žal. úřad práv st-lů, když dovolav se ustanovení odst. 1 § 212 plat. zák., sistroval mocí svého práva dozorčího jako nezákonné usnesení městského zastupitelstva, přiznávající jmenovanému takovéto vyšší služné.

Č. 11.575.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: Podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 v původním znění byl zaměstnavatel po-